

Thema

Naar de Schriften

J.W. van der Jagt

We hebben pas het Paasfeest gevierd. Het feest van de grote en onvoorstelbare gebeurtenis dat onze Verlosser opstond uit de dood. Dit feit doet ons naar een grote toekomst uitzien. Wij verwachten de opstanding van de doden en het leven van de komende eeuw. Zo spreken we in de belijdenis van Nicea. Is deze verwachting wel gegrond? Waar wij op hopen, werpen talloos velen ver van zich. Wie zegt dat het waar is wat de Bijbel zegt? In onze verwachting speelt de Bijbel een grote rol. Dezelfde belijdenis van Nicea zegt dat Christus' opstanding 'overeenkomstig de Schriften' plaatsvond. 'Naar de Schriften', zei de oude belijdenistekst. Zakelijk zegt dat niets anders, maar ik gebruik deze keer die oude formulering. De opstanding van de Here schept niet alleen verwachting voor onze toekomst. Het zegt ook iets over de grond voor onze hoop.

Echt waar?

Hoe het andere collega's vergaat, weet ik niet. Mij valt op, dat op catechisaties steeds vaker wordt gevraagd of de Bijbel wel echt waar is. Hoe kun je weten dat het betrouwbaar is wat er in de Bijbel staat? Ik heb de indruk dat dergelijke vragen vandaag vaker gesteld worden dan pakweg 10 of 15 jaar geleden.

Ongetwijfeld hangt dat samen met het interreligieuze klimaat dat onze samenleving beheerst. Vele religies staan tegenover elkaar, de één minder verdraagzaam, de ander meer. Maar ook de meest verdraagzame overtuiging die ieder z'n eigen geloof gunt, beweert toch zelf de goede overtuiging, de echte waarheid te zijn. Dat klimaat op zich bestrijdt de waarheid van het evangelie al.

In deze atmosfeer is het geen wonder dat een boek als *De Da Vinci Code*, dat het christelijk geloof als een vervalsing voorstelt, tot bestseller uitdijt. En dat de ontdekking van een zgn. brief van Judas wordt uitvergroot tot een vondst van formaat, past eveneens in deze sfeer. Is de Bijbel wel echt waar?

Er is ook een andere klimaatsinvloed. Velen worden door het charismatisch denken bekoord. Men zoekt de wonderen van de Geest in de tijd van vandaag. Wat deed de kerk met tongentaal, gebedsgenezing, profetieën en andere ingevingen die de Geest nog geven wil? Wanneer de waarheid en de betrouwbaarheid van de Bijbel omstreden wordt, kan deze zgn. 'vernieuwing' zomaar omslaan tot een nieuw houvast: de waarheid van het evangelie bewezen door wonderen en openbaringen van de Geest vandaag.

Nicaenum

De geloofsblijdenis van Nicea dateert, zoals bekend, uit 325. Dat is ongeveer de tijd waarin volgens *De Da Vinci Code* de vervalsing van het christendom begon. Maar als deze belijdenis zegt dat Christus is opgestaan 'naar de Schriften', kan dat moeilijk als vervalsing worden aangemerkt.

Zoals gezegd, gebruik ik deze keer de oude versie 'naar de Schriften'. Want daarin komt er overeenkomst uit tussen onze belijdenis en de woorden van Paulus in 1 Korintiërs 15 in de bijbelvertaling (NBG-'51) die onder ons (nog) gebruikelijk is. In de gemeente van Korinte - toen al; er is wat dit betreft vandaag geen nieuws! - werd de dwaling aan de man gebracht dat

er geen opstanding van doden bestaat. Om deze dwaling te weerleggen schrijft de apostel het uitvoerige en prachtige vijftiende hoofdstuk van zijn brief over de opstanding van Christus, en onze toekomstige en eeuwige heerlijkheid met Hem. Hij vat dan eerst in twee zinnen het evangelie samen dat de Korintiërs van hem hebben gehoord: Christus is gestorven voor onze zonden 'naar de Schriften', en Hij is begraven en ten derde dage opgewekt 'naar de Schriften' (1 Kor. 15:3,4). Hier komt het 'naar de Schriften' in de belijdenis van Nicea vandaan. De kerk is geen biblicistische letterdienares die geen andere dan de letterlijke woorden van de Schrift gebruiken mag. Ze kan en mag in eigen woorden de leer van het evangelie samenvatten. Een prachtig voorbeeld daarvan is de kerkelijke 'vondst' van het woord 'drie-een', waarin de kerk eerbiedig de openbaring over de ene God en de Drie Personen als een voor mensen onbegrijpelijk mysterie naast elkaar laat staan. Maar hier, in de belijdenis van Nicea wordt tot in een woordelijke overeenkomst nagesproken wat de apostel schreef: Christus heeft geleden en is opgestaan op de derde dag 'naar de Schriften'. Dat het wonder van de opstanding 'naar de Schriften' is gebeurd, behoort tot de inhoud van de evangelieprediking en vormt mede de inhoud van ons geloof en onze belijdenis! We geloven wat de Schriften zeggen en dat deze vervuld werden toen de Here opstond uit de dood. De Schriften en de vervulling daarvan zijn de grond voor ons geloof.

Oude Schriften

De Schriften die Paulus bedoelt, zijn natuurlijk de *oude* Schriften, de boeken van het Oude Testament. Wij geloven dat deze boeken het Woord van God zijn. Zo presenteren zij talloze keren zichzelf. We noemen daar iets van en maken daarbij o.m. gebruik van de keur van schriftplaatsen waarin H. Bavinck dit zelfgetuigenis van de Schrift aanwijst (*Gereformeerde dogmatiek* I, p. 358v).

De profeten worden door God geroepen, zoals bijvoorbeeld Mozes (Ex. 3), Jesaja (Jes. 6), Jeremia (Jer. 1) en Amos (Am. 3:7v; 7:15). Daarbij moest de Here nogal eens hun eigen bezwaren overwinnen, zoals bekend is van Mozes (Ex. 3), Jeremia (20:7) en Amos (3:8). We lezen van Mozes dat hij de woorden van God aan het volk overbracht (Ex. 19; verg. Ex. 34:29v). Hij hoorde de stem van de Here vanaf het verzoendeksel spreken (Num. 7:89). De profeten introduceren hun profetie vaak met 'zo zegt de Here', of woorden van gelijke strekking. Ze voeren de Here God zelf sprekend in (Joz. 24:2v; Joël 1:1; Ez. 1:3; 2:1 etc.). De Here geeft herhaaldelijk bevel om de profetie op te schrijven, zoals in Exodus 17:14; 24:3; Deut. 31:19; Jer. 25:13; 30:1; Ez. 24:1 etc. Deze en nog vele andere plaatsen uit het Oude Testament laten zien dat de oude Schriften zelf zeggen dat zij het Woord van God zijn. De apostel Paulus neemt dat zelfgetuigenis over. In 2 Korintiërs 6 noemt hij verschillende beloften uit het Oude Testament over de gemeenschap tussen God en zijn volk. Leviticus wordt geciteerd (26:11v). Exodus noemt hij (37:27). Twee profetieën van Jesaja (52:11; 43:3) en de profetie uit Jeremia 31:9. Hij verbindt deze profetieën aan elkaar onder de noemer 'gelijk God gesproken heeft' (6:16). Stefanus typeert de ongehoorzaamheid aan de profetie als verzet tegen de Heilige Geest (Hand. 7:51). Petrus zegt dat David in Psalm 2 door de Heilige Geest gesproken heeft (Hand. 4:25). Hetzelfde zegt de Here Jezus over Psalm 110 (Mar. 12:36). Dat is ook het eigen getuigenis van David in 2 Samuël 23:2. Zacharias zingt dat God door de profeten gesproken heeft (Luc. 1:70). Volgens Matteüs zei de Here door de profeet Jesaja dat de maagd zwanger zou worden (Mat. 1:22; Jes. 7:14). Ook de herhaalde verwijzing naar het Oude Testament met de zinsnede zoals 'aldus staat geschreven', of 'gelijk geschreven staat', getuigt van het besef dat de oude Schriften het Woord van God zijn.

Zo horen we ook de Here Jezus spreken. De Schrift kan volgens Hem niet gebroken worden (Joh. 10:34). In zijn strijd met de duivel is het 'er staat geschreven' het einde van alle

tegenspraak (Mat. 4:4,6,10). Zijn onderwijs in de Bergrede gaat ervan uit dat het onderwijs van Mozes gezag heeft: niet één titel of jota zal vergaan (Mat. 5:17-48). Dat onderwees Hij met gezag (Mat. 7:29). Hij aanvaardde het gezag van de Schriften ook voor zijn eigen leven. Daarom liet Hij in Getsemane geen engelenlegers voor zich strijden. Want 'hoe zouden dan de Schriften in vervulling gaan die zeggen dat het aldus geschieden moet' (Mat. 26:54)? Als Paulus aan Timoteüs schrijft dat heel de Schrift door God is ingegeven (2 Tim. 3:16), dan doelt hij op de heilige Schriften van het oude verbond (vs. 15) en dan zegt hij niets anders dan wat deze Schriften in den brede zelf getuigen. Is het waar wat de Bijbel zegt? De Schriften getuigen zelf dat wij daarin te maken hebben met het Woord van God. Spreekt God de waarheid niet?

Vervulling

Christus is opgestaan 'naar de Schriften'. De opstanding is de vervulling van de profetie. Daar leggen alle evangelisten de nadruk op. Tegelijk verzetten ze zich ertegen dat hun boodschap een vervalsing van menselijke fantasie zou zijn. Ook is het niet dat zij 'geloven omdat ze nu eenmaal geloven', een zeer individuele ervaring waarop het evangelie is gegrond.

Immers, aanvankelijk zwegen de vrouwen over wat ze meemaakten bij het graf (Mar. 16). Er is ongeloof (Mar. 16:13). Dat is zelfs zo sterk, dat de Here hun daar verwijten over maakt (Mar. 16:14). Johannes zegt dat ze de Schrift nog niet kenden (Joh. 20). Hun inzicht in de Schriften was niet zodanig dat zij de opstanding verwachtten. Laat staan dat zij zelf op het idee kwamen of de ervaring hadden dat dit wonder had plaatsgehad. Daar moest de opgestane Heer zelf aan te pas komen.

Hij is het die aan zijn leerlingen de Schriften uitlegt. 'Dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken hebben. Moest de Christus dit niet lijden om in zijn heerlijkheid in te gaan? En Hij begon bij Mozes en bij al de profeten en legde hun uit wat in al de Schriften op Hem betrekking had.' Zo legde Hij onderweg naar Emmaüs de Schriften uit (Luc. 24:25-27).

Hetzelfde deed Hij later die avond in de kring van zijn discipelen. En Hij verklaart: 'Dit zijn mijn woorden die Ik tot u sprak toen Ik nog bij u was, dat alles wat over Mij geschreven staat in de wet van Mozes en de profeten en de psalmen, moet vervuld worden. Toen opende Hij hun verstand, zodat zij de Schriften begrepen' (Luc. 24:43-45). Wat de discipelen niet uit de Schriften en ook niet uit het onderwijs van de Here zelf hadden begrepen, is na zijn opstanding duidelijk gemaakt. Dat is niet de vrucht van hun eigen denken of voorstellingsvermogen. Het wilde er bij hen alleen maar in, doordat de Here hun verstand daarvoor opende. Wat in geen mensenhart opkwam (1 Kor. 2:9), heeft Hij geopenbaard. Hij openbaarde en bevestigde de waarheid en de betrouwbaarheid van het Woord dat God gesproken had. 'Opgestaan naar de Schriften' - niet alleen zijn graf ging op Pasen open. Ook de Schriften zijn toen opengegaan.

De Zoon is de kroon

Toen werd nog duidelijker dan voorheen dat de Schriften over Jezus gaan. Hij is er de *inhoud* van. Tegen de geleerden die de Schriften bestudeerden om daarin eeuwig leven te vinden, zei Hij al: 'deze zijn het die van Mij getuigen' (Joh. 5). En in de vervulling komt Hij zonneklaar naar ons toe als onze God. Dat ontdekte bijvoorbeeld Tomas, toen hij een week na de opstanding de Here zag: 'Mijn Here en mijn God' (Joh. 20). En Paulus schrijft aan de gemeente in Rome, dat hij het evangelie verkondigt dat God van tevoren door de profeten beloofd had - ook hier het 'naar de Schriften' - over zijn Zoon, die door zijn opstanding uit de doden is verklaard Gods Zoon te zijn in kracht (Rom. 1:1-4). De opstanding 'naar de Schriften' wijst Christus zonneklaar aan als de Zoon van God. In het 'naar de Schriften' staat

Christus niet alleen als de vervulling tegen de achtergrond van de oudtestamentische profetie. Hij is ook de *bekroning* ervan. 'God heeft eerst vele malen en op veel manieren tot ons gesproken door de profeten - hun stem is Gods stem! -, maar in het laatst der dagen heeft Hij gesproken in de Zoon' (Heb. 1:1). Opnieuw: Góð spreekt. Nu in de Zoon. Wie kan duidelijker de stem van God doen horen dan Hij die de 'afstraling van zijn heerlijkheid en de afdruk van zijn wezen' is (vs. 3)? Waar zullen wij de heerlijkheid van de levende God anders leren kennen dan bij Hem die de afstraling van Gods heerlijkheid is? Hoe zullen we God beter leren kennen dan door de afdruk van zijn wezen? Door de opstanding 'naar de Schriften' kennen we Christus Jezus als de ultieme openbaring van de levende God.

Dat is ook de grond voor de vermaning die de gemeente in Kolosse krijgt. Zij moet zich niet op sleptouw laten nemen door menselijke wijsheid en overleveringen die niet in overeenstemming zijn met Christus. In Christus heb je te maken met God. In Hem 'woont de volheid der godheid lichamelijk en gij hebt de volheid verkregen in Hem die het Hoofd is van alle overheid en macht' (Kol. 2:9). Als de volheid van God in Christus woont, wat is er dan nog van God te verkrijgen buiten Christus? Wat is er nog meer, wanneer je de volheid al ontvangen hebt? Buiten Christus, de Zoon van God, de inhoud van de Schriften, de kroon op de profetie, is geen wijsheid te vinden en geen openbaring te verwachten. Het hoogtepunt van Gods openbaring is in deze Christus gegeven, zijn Zoon, zoals de kerk te Nicea beleden heeft: 'geboren uit de Vader vóór alle eeuwen, God uit God, Licht uit Licht, waarachtig God uit waarachtig God; geboren, niet geschapen, één van wezen met de Vader.' Men hoort de broeders in het concilie worstelen om het geheimenis van het geloof ongeschonden te bewaren (1 Tim. 3:9), zoals God het 'naar de Schriften' heeft geopenbaard.

Getuigen

De opgestane Christus is zelf de getrouwe getuige van God (Op. 1:4). Hij heeft zijn apostelen als getuigen van de vervulde Schriften aangesteld (Luc. 24:48; Hand. 1). De evangelist Johannes laat zich dan ook als getuige kennen. Hij vertelt bijvoorbeeld over de speerstoot waarmee de dood van de Here is vastgesteld en daar tekent hij bij aan: 'En die het gezien heeft, heeft ervan getuigd en zijn getuigenis is waarachtig en hij weet dat hij de waarheid spreekt' (Joh. 19:35). Hij 'heeft de feiten nauwkeurig geobserveerd. Hij spreekt dus de zuivere waarheid, en wel met het oog op het geloof van hen die zich op zijn getuigenis baseren' (P.H.R. van Houwelingen, *Johannes*, p. 378). Zo sluit hij zijn evangelie ook af: 'Dit is de discipel die van deze dingen getuigt, en die het beschreven heeft en wij weten dat zijn getuigenis waar is' (Joh. 20:24).

Met dit getuigenis begint hij ook zijn eerste brief: 'Hetgeen was van den beginne, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze eigen ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het Woord des levens - het leven toch is geopenbaard en wij hebben gezien en getuigen en verkondigen u het eeuwige leven, dat bij de Vader was en aan ons geopenbaard is - hetgeen wij gezien en gehoord hebben, verkondigen wij ook u...' (1 Joh. 1:1-3). Hoe stapelt hij in deze aanhef de gedachten op! Horen, zien, aanschouwen, tasten - oren, ogen en handen. Hij legt grote nadruk op de *zintuiglijke* waarneming. Hij is zintuiglijk getuige van het eeuwige leven dat geopenbaard is. Zo kan ook Petrus in een ander verband schrijven dat ze ooggetuigen geweest zijn van de majesteit van Christus (2 Petr. 1:16). Dat maakt het profetische woord des te betrouwbaarder (vs. 19). Daar moet je naar luisteren en je moet het niet eigenmachtig verdraaien. Want door de Geest gedreven hebben mensen van Godswegen gesproken (vs. 21).

Voor de vacature die Judas achterliet, werd iemand gezocht die zich vanaf de doop van Johannes tot en met de hemelvaart bij de discipelen had aangesloten, om met hen getuige te worden van zijn opstanding (Hand. 1:22). Dat was immers ook de reden waarom de Here zijn

leerlingen als getuigen aanwees: 'want gij zijt van het begin aan met Mij' (Joh. 15:27). Zij waren oog- en oorgetuigen. Ook Paulus, die niet vanaf het begin bij de discipelkring hoorde, beroept zich erop dat hij de Here heeft gezien (1 Kor. 15:8) en zijn evangelie van Hem ontvangen heeft (Gal. 1:12). Zo onderwijst hij de gemeente van Korinte niet alleen door te zeggen dat Christus is opgestaan 'naar de Schriften'. Hij noemt ook een reeks van mensen die de Here hebben gezien: Petrus, de twaalf discipelen, een groep van vijfhonderd broeders, Jakobus en al de apostelen. Ze konden het zelfs navragen, want van die vijfhonderd broeders leefde het merendeel nog. De getuigen hebben de opgestane Heer met eigen ogen gezien. Zo staan ze in dienst van de getrouwe Getuige.

Het is niet hun taak om een getuigenis af te geven over hun eigen geloof of over hun ervaringen van hun geloof. Dat subjectieve getuigenis is vandaag weer erg in. Het lijkt wel alsof dat getuigenis in een tijd van verwarring en onzekerheid moet bewijzen dat het evangelie waar is. Maar dat is een ander getuigenis dan waartoe de apostelen (en in hun spoor de kerk) geroepen zijn. R. Schipper zegt in zijn studie over het getuigen in het Nieuwe Testament: 'Kort gezegd is getuigen van Jezus Christus in het Nieuwe Testament dus het spreken over hem, door Hemzelf of door den Vader en den heiligen Geest, of door oog- en oorgetuigen van zijn leeren en doen, om door dit spreken te bewegen tot de groote beslissing, de positieve uitspraak van het geloof, dat in den wortel breekt met de ongeloovige verwerping van het Woord, dat vleesch werd en onder ons woonde en zijn heerlijkheid toonde, niet in het minst in zijn opstanding uit de doden. Aldus dient dit getuigen met zijn kennis en weergave der feiten het recht van God' (*Getuigen van Jezus Christus in het Nieuwe Testament*, p. 199). In dit getuigenis gaat het niet om de ervaringen van het geloof, maar om de feiten van kruis en opstanding, waarin de waarheid van Gods Woord bewezen is.

Nieuwe Schriften

Deze getuigen treden niet alleen op in opdracht en met volmacht van Christus. Ze spreken ook door zijn Geest (Joh. 20:23; Luc. 24:49; Hand. 1:7; Hand. 2). Die heeft hun alles geleerd en te binnen gebracht wat Christus gezegd heeft (Joh. 14:25). Hij getuigde van Christus en zo moesten zij getuigen (15:27). Hij is de Geest van de waarheid die hen tot de volle waarheid leidde en die niet uit Zichzelf sprak, want, zei de Here, 'Hij zal uit het mijne nemen en het u verkondigen' (Joh. 16:13v). Hij zou aan de openbaring 'niets nieuws toevoegen, wat niet reeds in Christus' persoon, woord en werk besloten ligt, want Hij neemt alles uit Christus en maakt de apostelen in zooverre alleen indachtig en leidt hen op die wijze in al de waarheid' (Bavinck, p. 368). Zo spreken de getuigen door dezelfde Geest als de profeten van het oude verbond. Ook hun getuigenis is Gods Woord. Zo hebben we de apostolische geschriften ontvangen. *Nieuwe* Schriften waarin zij hun getuigenis dat de oude in Christus vervuld zijn, verkondigen, uitwerken en vastleggen.

Ook deze nieuwe Schriften getuigen telkens weer dat de apostelen het Woord van God spreken en schrijven. Paulus schrijft aan de Korintiërs over de verborgen wijsheid van God die Hij aan de apostelen heeft geopenbaard (1 Kor. 2:10). Hij spreekt met woorden die door de Geest geleerd zijn (vs. 13). Het is het woord van de Here dat in Macedonië en Achaje geklonken heeft (2 Tess. 1:8). De gemeente heeft het gepredikte Woord van God aangenomen als, 'wat het inderdaad is, een Woord van God' (2:13). Het is het Woord van de Here dat op betrouwbare wijze is overgeleverd en waar God door tekenen en wonderen getuigenis aan gegeven heeft (Heb. 2:3.4; vgl. Mar. 16:20). Petrus plaatst het gebod van de apostelen naast de woorden van de heilige profeten. Het apostolische gebod heeft dezelfde waarde (2 Petr. 3:2). Paulus geeft bindende opdrachten (1 Kor. 7:40), verkondigt de wil van God (1 Tess.

4:2). Hij spreekt en beveelt in Christus' naam (2 Kor. 5:70; 2 Tess. 3:16). Het is Christus die aan Johannes op Patmos verschijnt en het is zijn Geest die tot de gemeenten spreekt (Op. 1; 2:7 e.a.) De apostel kan dan ook met de woorden van Deuteronomium 4:2 en 12:32 waarschuwen om niets van zijn geschrift af te doen en er niets aan toe te voegen (Op. 22:18,19). Zijn woorden hebben kennelijk dezelfde waarde als die van Mozes, die de woorden van God aan het volk overbracht. Ook de geschriften van het Nieuwe Testament geven van zichzelf het getuigenis dat zij, als het Woord van de getuigen, het Woord van God zijn.

Gods gezag

Zo staan we met het Woord van God in onze relativistische tijd. Wie zegt dat de Bijbel waar is? Die vraag stelde ik in het begin. Het 'naar de Schriften' van de belijdenis van Nicea geeft er een antwoord op. God zegt het zelf: in de oude Schriften. Hij laat het zien in de vervulling door zijn eigen Zoon, in wie Hij Zich uitgesproken heeft. En in de nieuwe Schriften spreken de getuigen daarvan met Gods gezag.

Wij geloven niet dat de Bijbel Gods Woord is omdat er naast en buiten de Schriften mensen zijn die beweren dat het Gods Woord is. Dat geloven we niet op gezag van de kerk. Ik denk hier aan artikel 5 van de Nederlandse Geloofsbelijdenis. We geloven het evenmin op gezag van onze ouders, leerkrachten, een inspirerende voorganger of ook van onszelf. We geloven het niet 'omdat we het nu eenmaal geloven'. Dan is ons geloof ten diepste in zichzelf 'gegrond' en dus ongegrond. Artikel 5 zegt dat de Heilige Geest in ons hart getuigt dat deze Schriften van God zijn. Hij overtuigt ons met zijn goddelijk gezag. Dat doet Hij niet door een boodschap die Hij aan de Schriften toevoegt. Om het te zeggen in de woorden van Calvijns opvolger Beza: 'Ik word door de Heilige Geest door middel van de Schrift onderwezen en daarom geloof ik wat ik geloof, omdat het zo geschreven staat in het Woord van God' (via J. van Genderen en W.H. Velema, *Beknopte Gereformeerde Dogmatiek*, p. 117).

Wie zegt dat het waar is? Dat kunnen we ook vragen als tongentaal vandaag wordt aangewezen als werk van de Geest. Wie zegt dat de 'openbaring' die ik krijg, echt door de Geest gegeven wordt? Welke grond is er om wonderen van gebedsgenezing op één lijn te zien met wat de Here en zijn apostelen deden? Een 'isgelijktken' tussen wat de Schriften vertellen en wat vandaag gebeurt, is gemakkelijk geplaatst. Maar op grond waarvan? Gods Woord spreekt over genoemde Geestesgaven. Maar wie zegt dat wat vandaag gebeurt, hetzelfde is als toen? Gods Woord plaatst dat 'isgelijktken' niet. Is het niet in werkelijkheid op onze persoonlijke, menselijke overtuiging gegrond? De opgestane Christus is als het ultieme Woord van God de inhoud van de Schriften en de Geest neemt alles uit Hem om de apostelen van Hem te laten getuigen. Het lijkt mij met inhoud, aard en doel van die Schriften in strijd om zonder grond in Gods Woord dat 'isgelijktken' wel te zetten.

Gegronde hoop

We verwachten met heel de kerk de opstanding van de doden en het leven van de komende eeuw. Dat is onze hoop. Die is welgegrond. Want God heeft gesproken door de profeten, in Christus en door de apostelen. Is het echt waar? Ja. De Geest van God heeft het zelf gezegd.